

Rose

เรนโบว์ซิตี

레인보우 시티

1

กรุณาอ่าน

Chepali

เขียน

ตรองสิริ

แปล

การอ่านดีจากรากหญ้าที่วัด

คำนำสำนักพิมพ์

นี่คือนิยายที่แฟน ๆ ถามหาและตั้งตาคอยมากที่สุด

ยินดีต้อนรับทุกคนสู่นครเรนโบว์ซิตี... ที่มีเทคโนโลยีล้ำสมัย เชื่อ
ไวรัสอันตราย ซอมบี้ และทหารหนุ่มผู้หล่อเหลา!

“เรนโบว์ซิตี” เป็นนิยายแนวไซไฟ โลกอนาคต และซอมบี้ โคร่งเรื่อง
หลักเกี่ยวกับการหยุดยั้งการแพร่ระบาดของไวรัสดัม การไขปมปริศนาที่
อยู่เบื้องหลังการระบาดใหญ่ซึ่งทำให้ผู้คนล้มตายเป็นเบือ

ควักซูฮวัน พันตรีผู้บ้าร่าเริงแห่งกองทัพเรนโบว์ซิตี เขาเข้ามาเป็น
ทหารเพราะคิดแค่ว่าจะได้มีข้าวกินอิ่มท้อง หน้าที่หลักคือกวาดล้างซอมบี้
ที่ติดเชื้อไวรัสให้สิ้นซาก ขณะเดียวกันก็มีความลับบางอย่างที่ต้องซ่อนไว้
ให้มืดสนิท ทหารระดับพระกาฬอย่างเขาไม่เคยพ่ายแพ้ต่อใคร จนกระทั่ง
ได้เจอดอกเตอร์หิน ควักซูฮวันจึงเพิ่งรู้ว่าอาการแพ้ใจตัวเองนั้นเป็นอย่างไร

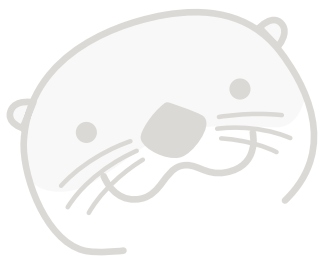
ซ็อกฮวา หรือได้ฉายาว่า “ดอกเตอร์หิน” เพราะเจ้าตัวชอบเก็บ
สะสมก้อนหินเป็นชีวิตจิตใจ เขาคือหัวหน้านักวิจัยมนุษย์กลายพันธุ์และ
ไวรัสกลายพันธุ์ผู้มีมันสมองยอดเยี่ยม แต่ร่างกายอ่อนแอที่สุดในเรนโบว์
ซิตี ด้วยเหตุนี้จึงต้องมีคนคอยปกป้อง และใครคนนั้นก็คือควักซูฮวัน
ซึ่งนิสัยต่างกันสุดขีด

ความสัมพันธ์ของทั้งคู่เริ่มต้นขึ้นในฐานะผู้คุ้มกันกับคนในความ
คุ้มครอง ทว่าการต้องเผชิญเรื่องไม่คาดฝันระหว่างไขปริศนาที่อยู่เบื้องหลัง
เหตุไวรัสดัมแพร่ระบาดทำให้พวกเขาสนิทสนมกันมากขึ้น ก่อเกิดความ
รู้สึกพัฒนาไปไกลกว่าที่คิด

ที่ใครต่อใครพูดกันว่า เริ่มต้นด้วยร้ายลงท้ายด้วยรักนั้น ไม่เกินจริง
สักนิด

แต่ความสัมพันธ์ครั้งนี้จะลงเอยอย่างไรเมื่อถูกห้อมล้อมด้วยกลิ่น
คาวเลือดและสังคมมนุษย์อันโหดร้าย

แล้วต้นตอของไวรัสซอมบี้ล้างโลกแท้จริงคืออะไร มาร่วมกันค้นหา
คำตอบได้ในเล่มค่ะ

กดจออ่าน
Rose

จากใจผู้แปล

สวัสดีค่ะ ผู้อ่านที่น่ารักทุกท่าน

ก่อนอื่น ขอบคุณมากๆ ที่เลือกหยิบจับเรนโบว์ซิติ์มาอ่าน เราถึงได้มีโอกาสพบเจอกันในรูปแบบตัวอักษรตรงนี้ หวังว่าจะถูกปากอ่านอร่อยกันไม่มากก็น้อยนะคะ

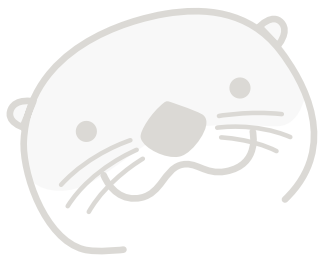
งานเขียนว่าด้วยเรื่องซอมบี้ นั้น มองผิวเผินอาจเห็นเป็นแนวบู๊ระห่ำหรือวิทยาศาสตร์ แต่ลึกลงในพล็อตยังเต็มไปด้วยการวิพากษ์วิจารณ์ความอัปมงคลของการเมืองและความเห็นแก่ตัวของมนุษย์อย่างเข้มข้น ซึ่งเราคิดว่าเป็นเสน่ห์อย่างหนึ่งของงานเขียนแนวนี้

ขณะที่เราเขียนข้อความนี้อยู่ เราแปลเรนโบว์ซิติ์เสร็จสิ้นได้สักระยะแล้ว แต่สิ่งหนึ่งที่เรายังจดจำเกี่ยวกับนิยายเรื่องนี้ได้ดีที่สุดคือทัศนคติของตัวละคร ซึ่งอศวกกับซุซันในนิยายไม่ได้เป็นคนดีชาวสะอาดระดับนักบุญที่จะยอมเสียสละตัวเองในทุกๆ เรื่อง ทั้งคู่เพียงอยู่กับความจริงและฝ่าฟันทำทุกอย่างเพื่อจะมีชีวิตรอดต่ออย่างสมเป็นกันคนด้วยกันในโลกที่เต็มไปด้วยการล้างสมอง คำโปรยชวนเชื่อ ความอยุติธรรม และอสุรกายทั้งในรูปโฉมของอดัมทั้งในคราบของคนปกติ เราขอให้ทัศนคติการมองโลกตามแบบที่เป็นจริง ไม่บวกเกินหรือลบไป โดยยังมีความหวังเบ่งบานในใจและมีกำลังใจจากคนสำคัญเหมือนท่านพันตรีมีเจ้าดอกเตอร์หินเช่นนี้ ก่อเกิดเป็นวัคซีนคุ้มกันใจแก่นักอ่านของเราทุกคน จากเชื้อไวรัสอดัมรูปแบบใดๆ บนโลกทุกวันนี้ด้วยเช่นกัน

แม้จะพยายามทำงานอย่างเต็มที่แล้ว แต่ก็ยังมีข้อบกพร่องอีกมากนัก หากมีสิ่งไหนผิดพลาด จึงอยากขอภัยนักอ่านทุกท่านมา ณ ที่นี้ โปรดชี้แนะ พุดคุย และมาเป็นเพื่อนร่วมอ่านหนังสือกันได้ที่ <https://www.goodreads.com/trongsiri>

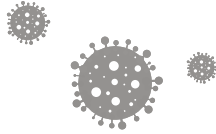
สุดท้าย ขอขอบคุณกองบรรณาธิการทุกท่านของโรสที่กรุณาดูแล
ต้นฉบับด้วยดี โอเอ้และเป็นกำลังใจให้ทุกๆ ท่านเสมอค่ะ

จนกว่าจะพบกันใหม่
ตรองสิริ

กดลอจอลีน

สวรรค์ของคนเขลา (1)

ณ หมู่บ้านเซฮวา เกาะเซจู เวลาห้าโมงเย็น

“เร็วสิ!”

พันโทซังเร่ง

รอยแผลแนวยาวขวางกลางใบหน้ายิ่งดูปวดโบนยามเขานิ้วหน้า
ชายหนุ่มอีกคนที่เดินลอยชายตามหลังพันโทซังก้ม ๆ เงย ๆ ผูกเชือกกรองเท้า
ทหาร จากนั้นก็ไขว้แขนบิดขี้เกียจให้หายเมื่อยขบ

“ปัดไธ! เจ้าบ้านนี้ ยังไม่รีบเดินอีก! ดอกเตอร์หिनรออยู่นะ”

เป็นดอกเตอร์แท้ ๆ แต่ดันชื่อหिन หรือคนสมมติที่ปัดได้เป็นดอกเตอร์
กันนะ

ชายหนุ่มคิดแล้วก็แค้นหัวเราะพลางเดินตามพันโทซังต่อ

เกิดเสียงเสียดสีขณะพื้นรองเท้าทหารเหยียบบดก้อนกรวด คลอด้วย
เสียงคลื่นโถมซัดหาดสลับล่าถอยจากทางด้านหลัง ระยะทางประมาณ
สามร้อยเมตรเบื้องหน้ามีซากาจิบหรือบ้านที่สร้างด้วยดินและมุงหญ้าแห้ง
แบบดั้งเดิมหลังเก่าครีตั้งอยู่ หลังคาทำจากหญ้าซึ่งคงเป็นต้นกนกมัดฟอน
แผ่สุม ๆ กัน ดูแล้วคล้ายเส้นผมหยาบกร้านเป็นกระเซิง

เกาะเซจูเป็นเขตพื้นที่ปลอดภัย ขนาดบ้านลับปะรังเคแบบนั้นยัง
แคล้วคลาดอยู่ได้ในยุคนี้

“ดอกเตอร์หินนี่ชีวิตดีจังวะ”

“ว่าไงนะ”

“อ๊ะ จริงสิ”

พวกเขาอยู่ห่างจากบ้านมุงหญ้าแห้งร้อยเมตรแล้ว ชายหนุ่มหยุดยืนเหมือนเพิ่งนึกเรื่องสำคัญออก

“ทำไมอีก!”

พันโทซังหันมองอีกฝ่ายด้วยสีหน้าบูดบึ้ง

ควักซูฮวัน

ป้ายชื่อติดอกเป็นนคราปเลือดแห้งกรังบังตัวอักษรสามคำจนถ้าไม่เพ่งมองก็อ่านแทบไม่ออก

“ขอซึ่งช่องครับ”

ควักซูฮวันกุมเป่าเนิ่น ๆ พร้อมส่งยิ้มเฉล่ ปกติก็ตุงอยู่แล้ว ดูทำอีกไม่นานคงต้องฉีดยาระงับความต้องการทางเพศ

“เจ้าเด็กเปรต ถ้าไม่ใช่คำสั่งจากเบื้องบน ฉันจับนายโยนเป็นอาหารไ้พวกนั้นนานแล้ว”

“ท่านพันโทซังของเราต่างหากที่คงพอดีคำพวกมันน่าดู”

ควักซูฮวันทำท่าจับ งัว แล้วหมุนตัวเดินย้อนกลับทางเดิม

“เฮ้ย! เจ้าบ้า! ปล่อยตรงไหนสักทีในปากกลี จะหาห้องน้ำทำไม! กลับมานะ ไ้เด็กเวร!”

ควักซูฮวันหยุดยืนพลางเกาคิ้ว สีหน้าเขาฉายชัดถึงความหงุดหงิดขณะหันมองพันโทซัง

“ผมไม่ทำอะไร มีอย่างทีไหนให้ทหารทำงานคุ่มกัน ไปสั่งคนอื่นสิ”

“ฉันจะเข้าคุกทหารอีกรอบไหมล่ะ ฮี”

พันโทซังขู่ แต่ก็คอยจับสังเกตอารมณ์ควักซูฮวันด้วย

ไม่มีทีไหนกวอดชั้นระเบียบวินัยระหว่างผู้บังคับบัญชากับผู้ใต้บังคับบัญชาเท่ากองทัพ ลังคมเคร่งยศศักดิ์เช่นนั้น คนยศพันโทยอมไม่จำเป็นต้องจับสังเกตอารมณ์พันตรี ทว่าพอพันโทซังนึกย้อนวีรกรรมของควักซูฮวันอาทิตย์ก่อน ไม่สิ สารพันวีรกรรมของอีกฝ่ายจนถึงตอนนี้ เขาก็เลือกเอาน้ำเย็นเข้าลูบ

“เฮ้ย ยังไงงานคุ้มกันดอกเตอร์ก็ดีกว่าลงพื้นที่ไม่ใช่หรือไง ไปได้อยู่ในสถาบันวิจัยอุ่นๆ มีข้าวกินครบมือ ดีกว่าลงพื้นที่เหม็นคาวเลือดทิ้ง ถ้าเขาให้ฉันทำ ฉันจะตอบตกลงชนิดไม่รอดิต นี่ พันตรีควัก รู้ใช่ไหมว่าฉันเอ็นดูนาย ถึงช่วยดึงตัวนายออกมา ทั้งที่อาทิตย์ก่อนนายเพิ่งก่อเรื่องวุ่นวายบุกเข้าเขตต้องห้ามไปหาเหล่ากิน”

ครั้นพันโทซึ่งผู้เชี่ยวชาญการเดี่ยวเช็ญตันเปลี่ยนไปใช้ไม้ฉวมควักชูฮวันก็ไม่อาจต่อแพ่ง

“เดือนเดียว”

“ว่าไงนะ”

“ผมติดคุกทหารหนึ่งเดือน ฉะนั้นผมจะทำงานนี้แค่เดือนเดียว”

พันโทซึ่งทำท่าคล้ายจะถามว่าอย่างนี้ใช้ได้ที่ไหน แต่แล้วก็ควักมือเรียก ควักชูฮวันเดินตามอีกฝ่ายด้วยท่าทางสบาย ๆ กว่าเมื่อครู่ บ่งบอกให้รู้ว่าเจ้าตัวจ้องจะต่อรองอยู่ก่อนแล้ว นี่กว่าดีแต่ใช้พลกะกำลัง ที่แท้ก็เจ้าเล่ห์เพทุบายใช่ย่อย

“แล้วไปอีกรวก ไม่ฉี่แล้วเรอะ”

“ปล่อยไหลรดกางเกงแล้วครับ”

“ฉันมีงานให้นายทำอีกอย่าง”

“งานอะไรครับ”

“งานนายไม่ได้มีแค่คุ้มกัน นายต้องพาดอกเตอร์ขึ้นโซลด้วยเกลี้ยกล่อมเขาเอาเองล่ะ”

“ดอกเตอร์หินอะไรนั่นไม่ยอมไปโซลเหอะครับ”

“เท่าที่ฟังก็ดูจะเป็นแบบนี้”

“งั้นก็ซัดให้สลบแล้วพาตัวไปสิครับ”

พันโทซึ่งเหวี่ยงขาทหารจะใช้หัวรองเท้าทหารแข็ง ๆ เตะแข่งควักชูฮวัน แต่พันตรีหนุ่มขยับขาหลบทัน

“รู้ไว้ด้วยว่าชินทำแบบนี้นายได้นอนเฝ้าในคุกทหารเป็นสิบปีแน่ เข้าใจไหม”

พันโทซึ่งพูดล่อรถไฟฟัน พวกเขาอยู่ห่างจากบ้านเป้าหมายสิบเมตรแล้ว

พันโทซังร้องเรียก

“ดอกเตอร์ครับ พวกเรามาขอบคุณ”

ควักซุซวันกอดดอกโร ใจคิดว่าคงได้ยลโฉมตาแก่หัวดีคือ พันตรีหนุ่ม
นับเลขในใจถึงสิบวินาทีก็ยังไม่มีการเยี่ยมหน้าออกมาตรงชานเรือน ควัก-
ซุซวันกวาดตามองรอบๆ ตามนึ้สัย พบเพียงร่องเท้าตะเก่าปอนคู่หนึ่ง

พันโทซังตะโกนเรียกดอกเตอร์ต่ออีกครู่ ก่อนจะถอดรองเท้าทหาร
และเปิดประตูเรือนหลังใน เขาหันมาส่งหน้าให้ควักซุซวันแล้วบู้บไปให้
ไปเรือนหลังนอก ควักซุซวันจึงทำตาม

“เฮ้ยๆ! ทำไมไม่ถอดรองเท้า!”

“ถ้าพื้นเปียก ค่อยเช็ดเอาก็ได้นี้ครับ”

“เจ้ากริวนี้ นายจะชอบใจไหมถ้าฉันใส่รองเท้าเปื้อนเลือดย่ำเข้า
บ้านนายบ้างนะฮะ”

ควักซุซวันหน้าบึ้งอย่างไม่คิดจะซ่อนความรำคาญใจ เขาถอดรองเท้า
ทหารแล้วค่อยเหยียบพื้นบ้าน

“ฉันละอยากจะทำตาย นายนี้ละ ถูงเท้าละ ลำพั่งเครื่องใช้ยูทุโธ-
ปกรณ์ก็มีน้อยนิดจะแย่ อย่าบอกนะว่าถอดทิ้งไว้ในร้านเหล่า”

ควักซุซวันไม่ชอบนึกถึงพ่อแม่ แต่เสียงบ่นจ้ำจี้จ๊าไซของพันโทซัง
กระตุ้นให้เขานึกถึงวันวานได้ดีนัก พันตรีหนุ่มทำหูทวนลมใส่เสียงบ่น
ยาวเหยียดเรื่องถูงเท้า เขามองสำรวจเรือนหลังนอก

นอกจากตู้หนังสือแน่นเอียดก็ไม่มีข้าวของเครื่องใช้ในชีวิตประจำวัน
อย่างอื่น เว้นแต่มีก้อนหินขนาดตั้งแต่เท่าศึระคนจนถึงเท่าปลายเล็บ
วางเรียงเป็นระเบียบบนโต๊ะตัวยาว เห็นแล้วก็พลอยคิดว่านี่สินะถึงได้ชื่อ
ดอกเตอร์หิน ไม่มีอะไรให้ชวนมองต่อ มีหน้าซำสัผัสของพื้นบ้านที่แบบ
เท้าเปล่ายังเย็นเยียบอย่างกับเดินข้ามแม่น้ำที่เป็นน้ำแข็ง

ควักซุซวันเปิดประตูเดินออกมาบิดขี้เกียจแล้วหาวหวอด

“ส่งสัยดอกเตอร์หินนั้นคงหนีไปแล้วครับ พวกเราก็ถอยทัพกันเถอะ”

จังหวะเดียวกันนั้นเสียงเหยียบก้อนกรวดก็ดังแว่วมา พันโทซังกับ
ควักซุซวันหันศึระหาต้นเสียง พวกเขาเจอชายคนหนึ่งกำลังเดินตัวเอียง

“โน่นสินะ” ควกชูชวนกล่าว

“นั่นสิ มาโน่นแล้ว” พันโทซังตอบรับ หน้าขึ้นตามาขึ้นทันตา

“ดูงแท้จ้ะ”

สองมือของชายคนนั้นถือบางสิ่งห้อยย้อย ซึ่งก็คือถุงเท้าทหารที่ใส่ บางอย่างไว้แน่นจนถ่วงให้ยืดยาว

สามชั่วโมงก่อน วันเดียวกัน เวลาบ่ายสอง ณ ชายหาดเซซวา เกาะเชจู

ควกชูชวนเพิ่งเคยมาเกาะเชจูครั้งแรกในชีวิต

สมัยก่อนเกาะเชจูได้ชื่อว่าเกาะสามสิ่ง นั่นคือเป็นเกาะที่มีลมพัดแรง มีหินมากมาย และมีผู้หญิงอยู่เยอะ อย่างไรก็ตาม เกาะเชจูในปัจจุบันคือ พื้นที่ปลอดภัยที่รัฐรับรอง ที่นี่จึงเป็นแหล่งพักอาศัยของคนมีอันจะกินและพวกยศฐาภรณ์หรือสัตว์ที่มีสถานภาพเห็นสมควรให้ได้รับความคุ้มครองระดับชาติต่างรวมกันอยู่ที่เกาะเชจู

ควกชูชวนเดินบนหาดทรายเนื้อละเอียด ปลอดภัยคลุมบาผืนใหญ่ เกาะกะพาดบนแขน ได้ยินเพียงเสียงคลื่นคลอแผ่วเบา บรรดาร้านค้าแพกับร้านอาหารเลียบบหาดซึ่งครั้งหนึ่งเคยคึกคักนั้นล้วนปิดกิจการกันนานแล้ว

ท่ามกลางหาดเงียบสงบ มีใครคนหนึ่งเห็นควกชูชวนผู้ยืนตรง ตั้งฉากกับเส้นขอบฟ้า

สีหน้าึงสนิทของคนคนนั้นไม่แสดงอารมณ์ ทว่าก็ดูเหมือนจะอารมณ์เสีย เขาสนใจที่เห็นชายในเครื่องแบบทหารบนชายหาดแห่งนี้

แต่ในเมื่อไม่ใช่ที่ดินส่วนตัว จะให้ตีเตี้ยอย่างไรได้ คิดแล้วเขาจึงจอตลอดหาหินใต้ผืนทรายต่อ ขณะนั่งยองๆ ใช้กิ่งไม้ขีดและทรายนั้นงามเม็ดหนึ่งก็ทาบทับร่างของเขามิดตั้งแต่กระหม่อมถึงปลายเท้า

“ทำอะไรอะ”

เขากระพริบตาใส่เสียงทักทายตีสนิทนั้น แล้วก็ใช้กิ่งไม้ขีดทรายต่อ

“ใส่แค่รองเท้าแตะกลางหน้าหนาวแบบนี้ เดี่ยวนี้เท้าก็ถูกหิมะกัดจนต้องตัดทิ้งหรอก ฉันเคยเห็นหลายรายแล้ว เดินไม่ได้อีกเลยนะ”

ชายหนุ่มเขยิบเดินด้วยท่าเบียดย้ายไปชุดทรายบริเวณอื่น

“หมอนี่ทำอะไรจะเพี้ยน ฉันถามว่าทำอะไรอยู่”

ชายหนุ่มไม่มีความทรงจำที่ดีต่อทหาร ถึงจะรู้ว่าพวกทหารทำงานอันตรายเสี่ยงตาย แต่เห็นเครื่องแบบเป็อนเลือดแห้งกรังแบบนี้แล้วก็ไม่นึกชอบอยู่ดี

ควักซุซวันเตาะปากพลางมองเจ้าเพี้ยนบ๊อบบี้ที่ก้มหน้าก้มตาซุดหาก้อนหินใต้ผืนทราย เขาคิดว่าอาจเป็นคำสั่งของคนยศสูงสักคน แต่เล่นสั่งให้เจ้านี่มาอยู่กลางหาดทรายคนเดียวเหี้ยนนะ

ควักซุซวันล้างหาของในกระเป่า ก่อนจะนึกได้ว่าถอดถุงมือทิ้งไว้ในรถ เขาถอดรองเท้าทหารออกแม้จะเสียตาย จากนั้นก็ถอดถุงเท้า มันเป็นคูใหม่ที่เพิ่งได้รับแจกเมื่อเช้าจึงยังค่อนข้างสะอาด พอยื่นถุงเท้าเนื้อผ้ายังหนาดีส่งให้ เจ้าเพี้ยนก็งยหน้ามองอย่างสงสัย

“ใส่ซะ”

อีกฝ่ายไม่มีท่าที่จะรับ ควักซุซวันจึงโยนถุงเท้าไว้ให้ข้างๆ เจ้าเพี้ยนยังคงไร้ปฏิกิริยา เขาคิดว่าคงป่วยการจะชวนคุยเลยเดินย่ำทรายออกไปจากหาด กระนั้นภาพของเจ้าเพี้ยนผู้สวมเสื้อเชิ้ตเนื้อบางและกางเกงที่บางพอๆ กันก็ยังติดตาจนเขาต้องหันมองอีกรอบ

“เจ้าบ้านั้น”

เขาเห็นเจ้าเพี้ยนดันเก็บก้อนหินใส่ถุงเท้าที่เขาให้เสียอย่างนั้น

คนแบบนั้นกลับได้รับการคุ้มครองให้มีชีวิตปลอดภัย ขณะที่ผู้คนอีกมากบนภูมิภาคแผ่นดินใหญ่ที่สมควรได้รับการคุ้มครองเช่นกันกลับอยู่ท่ามกลางอันตราย ควักซุซวันถึงกับคิดจะเดินย้อนไปรีบถุงเท้า แต่เป็นความผิดของเจ้าเพี้ยนที่โหดเกินไป เขาจึงเพียงรับสายพันโทซัง

ขณะเดียวกันนั้นชายหนุ่มผู้นั่งเก็บหินก็ลุกยืน เขาจ้องนายทหารซึ่งเดินห่างไปจนเห็นเลือดตัวเท่านั้นชี้แล้วก็กล่าวว่า

“ทำไมถึงพุดจาห้วนๆ นะ”

ซี ปนเสร็จเจ้าตัวก็เก็บหินใส่ถุงเท้าต่อ

ปลายฤดูใบไม้ผลิปี 202X เกิดโรคระบาดในเมืองชนบทขนาดเล็กของยุโรปและแพร่กระจายอย่างรวดเร็ว ฤดูร้อนปีเดียวกันพบผู้ติดเชื้อครบทุกทวีป ทั้งในทวีปยุโรป อเมริกาเหนือ เอเชีย แอฟริกา ฯลฯ แม้ปลายฤดูร้อนปีเดียวกันนั้นจะพัฒนาวัคซีนได้สำเร็จ ทว่าเชื้อไวรัสก็กลายพันธุ์เสียแล้ว

เสียงกลไกของคีย์บอร์ดดังพร้อมคำบรรยายในจอ ตามด้วยเสียงรายงานอย่างคล่องแคล่วของผู้ประกาศข่าว

“งานพัฒนาวัคซีนดำเนินต่อขณะที่เชื้อไวรัสกลายพันธุ์อีกครั้ง เป็นเช่นนั้นกระทั่งปี 202X หลังเกิดโรคระบาดสองปี จำนวนประชากรทั่วโลกลดลงหนึ่งในสาม และอีกหนึ่งปีจากนั้นก็ลดลงอีกหนึ่งในสามของจำนวนประชากรที่เหลือ รัฐบาลของนานาประเทศสูญเสียอำนาจบริหารและทยอยกันล่มสลาย กฎหมายกับความสงบเรียบร้อยในประเทศพังพินาศ สถานการณ์เลวร้ายลุกลามเป็นเหตุให้ทั้งโลกเข้าสู่ภาวะฉุกเฉิน เกิดความร่วมมือกันรวมชนชาติเป็นรัฐสหภาพภายใต้ภารกิจพิทักษ์มนุษยชาติ จากเดิมโลกที่เคยประกอบด้วยประเทศน้อยใหญ่สองร้อยกว่าประเทศ ปัจจุบันมีเพียงสามประเทศเท่านั้น พิทักษ์มนุษยชาติ ฟื้นฟูความรุ่งโรจน์แก่มวลมนุษย์ คือภารกิจของเรา”

“ชื่นชมสามชาติเข้าด้วยกันก็กลายเป็นว่าลัทธิชาตินิยมยิ่งเข้มข้นนะสิ”

พันโทซังบนใส่การออกอากาศทั้งทางโทรทัศน์และระบบเสียงตามสายที่วันหนึ่งประกาศข่าวไม่รู้กี่รอบ ดอกเตอร์ให้ความร่วมมือดีกว่าที่คิดขณะพวกเขาเดินทางจากบ้านมุงหญ้าแห้งที่เกาะเซจุมายังศูนย์รักษาความปลอดภัยแห่งเมืองเซจู

“ดอกเตอร์คงรู้แล้วว่าเราต้องการความช่วยเหลือจากดอกเตอร์”

แม้ยอมตามมา แต่ดอกเตอร์ยังคงไม่ปริปากพูด

“ที่พวกเราต้องการไม่ใช่ดอกเตอร์ด้านหินเสียหน่อย หรือจะให้เขาสอนเทคนิคซัดเจ้าพวกนั้นด้วยหิน”

พันโทซังถอนหายใจเฮือกยาว ก่อนจุดแขนควักซูฮวันลากไปทางประตูแล้วเอ็ดให้เจียบ

“หาทางพาเขาขึ้นโซลให้ได้ ตอนนี่ที่เมืองซุวอนเกิดสถานการณ์ฉุกเฉิน ฉันต้องรีบไปแล้ว เข้าใจไหม”

พันโทซังสะบัดแขนอีกฝ่ายทิ้งแล้วหันไปผมงศ์ระลาดอกเตอร์ก่อนออกจากห้องไป

ศูนย์รักษาความปลอดภัยแห่งเมืองเซจูปรับปรุงจากโรงแรมหรูอันดับหนึ่ง พรหมในห้องยังใช้ของเดิมของทางโรงแรมจึงให้สัมผัสหนานุ่ม

เท้าดอกเตอร์เปลือยเปล่า เขาวางถุงเท้าใส่ก่อนหिनอัดแน่นไว้บนโตะ จากนั้นนั่งลงและหียบหिनในถุงเท้าออกมาคัดแยก

ควักซุฮวันดึงเก้าอี้ฝั่งตรงข้ามนั่งบ่าง

“นายเป็นดอกเตอร์หรือ ถ้ามจริง”

“...”

“ขานาญเรื่องหिनเลยชื่อดอกเตอร์หिनนั่นหรือ เอาเถอะ มีวิธีใช้หिनกำจัดเจ้าพวกนั้นไหม”

ดอกเตอร์เจอก้อนหินที่มีผลึกส่องประกายวิบวับจึงซุขึ้นรับแสงไฟในหินมีผลึกแก้วปะปนเยอะเป็นพิเศษ *หมับ* ควักซุฮวันฉวยหินก้อนนั้นโยนไปด้านหนึ่งของห้อง

“มันน่าหุงจุดหิตนะที่ถูกปฏิบัติเหมือนฉันต้องยกวาก้อนหินนั้น ฉันต้องพานายขึ้นโซลถึงจะพ้นคุกทหาร ฉะนั้นขอความร่วมมือหน่อย”

ดอกเตอร์ลุกไปเก็บหินที่ควักซุฮวันโยนทิ้ง เขาทำท่าจะเปิดประตูเดินออกไปทั้งอย่างนั้น ควักซุฮวันอย่างสามขุมมาใช้มือดันประตูปิดเสีย

“จะไปไหนมิทราบ”

ดูเหมือนดอกเตอร์ไม่ชอบเหนียวแรง เขาถอนใจเบาๆ แล้วกลับไปหินที่เดิม ดอกเตอร์ปล่อยหินก้อนอื่นๆ ทิ้งไว้บนโตะ หย่อนแคะหินก้อนที่ตามเก็บใส่กระเป่าแล้วนั่งนิ่ง

ควักซุฮวันจ้องดอกเตอร์เซมิ่ง ทั้งพินิจว่ายังหายใจอยู่ไหม กะพริบตานาทีละก็ครั้ง เท้าเปล่าเปลือยของดอกเตอร์เห่อแดงด้วยไอน์น ทว่าดวงหน้ากลับขาวผ่อง พันตรีหนุ่มรู้สึกถึงปฏิกิริยาร่างกายส่วนล่างที่ซึกขมวดตึง เขาคิดว่าถึงโซลเมื่อไร เห็นที่ต้องไปฉีดยาเป็นนอย่างแรก

“นายหัวดีเธอ”

“ก็ดีกว่าคุณครับ”

ควักชูฮวันปล้นนิ้วหน้า ก่อนจะแค้นหัวเราะอย่างหลากหลาย เขานึกว่าอีกฝ่ายเป็นพวกสติเฟื่องที่มีดีแค่สมอง ทว่ากลับพุดจารู้เรื่องใช้ได้

“คุณจบจากโรงเรียนทหารด้วยคะแนนอันดับหนึ่ง แต่ไม่ถูกรื้อกับระบบจ่ายยศเจ้าอย่าง เคยก่อเรื่องแล้วก็ติดคุกทหารซ้ำๆ...ส่วนเหตุผลที่ต้องพาผมขึ้นโซลก็เพื่อตัวเองจะได้ไม่ต้องเข้าคุกทหาร”

คำพุดจ้อยๆ ขวนให้นึกถึงเด็กหกขวบที่พุดได้คล่องแล้ว

“อีกอย่างนะ ผมไม่ใช่ดอกเตอร์ด้านหิน ผมเป็นนักวิจัยมนุษย์กลายเป็นแร่และไวรัสกลายเป็นแร่ครับ”

แปะ แปะ แปะ ควักชูฮวันปรบมือ

“เยี่ยมเลย ท่านนักวิจัย ฉันไม่แคร์หรอกว่านายวิจัยอะไร ไปโซลด้วยกันก็พอ”

ดอกเตอร์หรีตอ่านป้ายชื่อเป็นคราบเลือดบนแผ่นอกอีกฝ่าย

“คุณควัก...ชูฮวันเธอ”

“เรียกฉันพันตรีควักก็ได้”

ดอกเตอร์พับธงเท้าที่เท่ก่อนหินออกหมดแล้วให้เรียบริ้อยก่อนยื่นคืน

“ขอบคุณสำหรับธงเท้าครับ ผมจะไปโซล ถ้าคนพาผมไปไม่ใช่ท่านพันตรีควักชูฮวัน”

หรือก็คือการบอกว่านายจงเข้าคุกทหารซะ

ควักชูฮวันยกขาไขว่ห้าง เท้าคางกับโต๊ะพลังงานซึ่งใจว่าหรือควรทำให้สลบตี ปากแบบนี้แต่ยังมีชีวิตรอด เห็นที่ตอนตื่นคงทำให้ยิงปวดหัวพิลึก

“ทำไมล่ะ”

“เพราะคุณมาเพื่อคุ้มกันผม แต่กลับดูไม่ค่อยสนใจงานเท่าไรนี่ครับ”

“ถูกต้อง ฉันขอแค่ไม่ต้องเข้าคุกเง้านั้นก็พอ ดอกเตอร์คงไม่รู้สภาพคุกทหาร ไอ้พวกในนั้นครางโหยหวนทั้งวันทั้งคืนจนนอนไม่หลับ แถมยังมีหนอนแมลงเกาะกันเป็นก้อนๆ ใหญ่กว่าหน้าดอกเตอร์อีก จิ้มพวกมันให้แตกเล่นก็เพลินๆ ได้แค่แรกๆ แลละนะ สำหรับทหารไม่มีทั้งกฎหมาย

และสิทธิมนุษยชน ถึงอริสโตเติลจะกล่าวไว้ว่าพลเมืองทุกคนย่อมเท่าเทียมกันเนื่องหน้ากฎหมาย แต่ก็นะ สำหรับดอกเตอร์มันคงเป็นแบบนั้นอยู่หรอก แต่สำหรับพวกเราไม่ใช่ เข้าใจปะ”

ดอกเตอร์จ้องควักหูซู่วันที่พูดจอตๆ

ภายใต้เครื่องแบบยับย่นคือสร้อยเบ็บบิ้นที่บ่งบอกให้รู้ว่าเจ้าตัวคงถนัดใช้แรงมากกว่าสมอง พอเห็นอีกฝ่ายพูดจ้อถึงคำว่าสิทธิมนุษยชน ตลอดจนอ้างอิงวาทะดั่งสมัยโบราณ ดอกเตอร์ก็คิดว่าเขาคงมีปมด้อยเรื่องสติปัญญาใช้อย

วัคซีนพัฒนา แต่ไวรัสก็กลายพันธุ์เพื่อเอาตัวรอด ขณะเดียวกันมนุษยชาติก็หาทางรอดเช่นกัน ร่างกายมนุษย์มีวิวัฒนาการเมื่อตกอยู่ในสถานการณ์ที่จำนวนประชากรลดลงอย่างมหาดศาล แม้ยังมีเพียงน้อยนิดแต่มนุษย์ก็กลายพันธุ์ที่มีความสามารถเหนือกว่าคนปกติได้ถือกำเนิดขึ้นแล้วพวกเขาเหล่านี้มีความเป็นเลิศ ไม่สมรรถภาพทางกายก็มันสมอง ทว่าการพัฒนายังคงไม่สมบูรณ์ เมื่อปรากฏความเป็นเลิศด้านใดด้านหนึ่ง อีกด้านก็จะด้อยกว่าคนทั่วไป เช่นที่ดอกเตอร์มีมันสมองปราดเปรื่อง แต่ร่างกายกลับอ่อนแอยิ่งนัก อีกทั้งมนุษย์ก็กลายพันธุ์แต่ละคนยังมีนิสัยหมกมุ่นในบางสิ่งระดับรุนแรงด้วย

ถึงจะเกิดและโตที่เกาะเชจู แต่ก็ไชว่าดอกเตอร์ไม่เคยไปแผ่นดินใหญ่ ครั้งเดียวที่เขาเคยเดินทางไปที่นั่นคือตอนอายุสี่สิบปี ความทรมานจากอาการวิงเวียนและปวดศีรษะเข้าขั้นปางตายขณะเดินทางทำให้เขานึกขยาดตอนขากลับล่องหน้า แต่กว่าจะได้กลับเกาะเชจูจริงเขาก็อายุสี่สิบปลายๆแล้ว และกลับเพราะมารดาเสียชีวิต นับจากนั้นเขาก็ไม่นึกหาญกล้าจะไปแผ่นดินใหญ่อีก

“คนที่กล่าวอ้างถึงสิทธิมนุษยชน ทำไม่ถึงเป็นทหารเสียล่ะครับ”

“เพราะเขาบอกว่าจะมีข่าวให้กินอิมนะลี ตอนฉันเข้าโรงเรียนทหารมีเพื่อนร่วมรุ่นสักร้อยคนได้ อิมมมม เมื่อก่อนมันเป็นกึ่งๆ องค์กรของพวกเขาผู้ลากมากดีใช้ใหม่ละ แต่คนจบโรงเรียนทหารสมัยนี้มีไว้เป็นแค่โลรับกระสุนแทนเท่านั้นแหละ การได้กินข่าวอิมท้องแถมมากกับการเห็นเพื่อนทยอย

ตายทีละคนสองคน พวกเราคนเดียวกันที่เคยมีเป็นร้อยคนตายเรียบ ถ้านับรวมฉันด้วย ตอนนั้นก็เหลือกันแค่สี่คนเท่านั้น”

ควักชูฮวันชูสีนี้หัวพลางไล่สายตามองใบหน้าดอกเตอร์ ทั้งที่อีกฝ่ายพูดจาชวนอึดอัด แต่ดอกเตอร์ก็แค่กะพริบตาฟังนิ่ง ๆ

“ฉะนั้นฟังกันหน่อย ดอกเตอร์ การชิงบุคลการคุณภาพสูงอย่างฉันไว้ในคุกทหารคือหายนะของชาติดี ๆ นี้เอง ตกลงไปโซลด้วยกันซะ”

มุมนปากควักชูฮวันยกยิ้ม ทวารอยยิ้มนั้นแผ่ไปไม่ถึงดวงตา หากเขาเป็นหนึ่งในทหารสี่คนที่ยังยืนหยัดรอดชีวิตตามคำบอกเล่าจริง การส่งเขาเข้าคุกทหารย่อมหมายถึงความเสียหายของกองกำลัง แม้ไม่นึกชอบใจควักชูฮวัน แต่ดอกเตอร์ก็รู้สึกที่ไม่ควรต่อขึ้น

“ตกลงครับ แต่ผมคงต้องขอใช้ยาสลบระหว่างเดินทาง”

ฮะ ควักชูฮวันแค้นหัวเราะ

“ดอกเตอร์คงไม่ได้คิดจะใช้ยาทางการแพทย์ราคาแพงเพื่อช่วยให้ตัวเองหลับสบายหรือทำให้ใหม่ เห็นเพียงนั่งเก็บหินบนชายหาดมาหยก ๆ พอได้รับการปฏิบัติระดับวีไอพีเลยลืมตัวหรือไง”

“ผมเข้าใจครับ แต่ผมอาจตายระหว่างเดินทางก็ได้ ดังนั้นขอใช้จะดีกว่าครับ”

“หมายความว่าถ้าไม่ได้หลับตอนนั่งเครื่อง นายจะตายใช่ปะ งั้นคงไม่ต้องถึงกับเรียกหาพยาบาลหรือ”

ควักชูฮวันยกมือขึ้นทักเรียกเป็นเชิงให้ลุกยืน ดอกเตอร์ลุกตามสัญญาณทางกายนั้น

พันตรีหนุ่มจุดแขนดอกเตอร์แล้วดันตัวอีกฝ่ายเข้าหาผนังห้อง ก้อนขยับยื่นประชิด กัมศิระชะและกดฝ่ามือใหญ่กลางอกดอกเตอร์ ท่าทางที่เหมือนจะโน้มลงจุมพิตอยู่รอมร่อทำให้ดอกเตอร์ที่เงยหน้ามองรู้สึกกระอักกระอ่วน

“กลับหายใจสิ”

“...กลับหายใจเธอครับ”

“ฮือ สูดหายใจเข้าลึก ๆ ก่อน”

ดอกเตอร์มองควักซูฮวันที่ตอบสบายๆ คล้ายตะล่อมปลอบ เขาจึง
สูดหายใจแล้วกลืนไว้ ทันใดนั้นฝ่ามือที่ทาบบนอกก็กดลงอย่างหนักหน่วง
แรงกดอัดแทบจะปลิดลมหายใจนั้นทำให้ดอกเตอร์หมดสติ

วันเดียวกัน สี่ทุ่ม ศูนย์หลบภัยเกาะยอฮีย อาคาร 63

“ไอ้เด็กเวร! ฉันจะบ้ำตายรายวัน ชีวิตฉันสั้นลงๆ ก็เพราะนาย
นี่แหละ!”

“ใครจะรู้ล่ะครับว่าเขาอ่อนแอขนาดนี้”

“พวกนายมีดีแค่ร่างกายแข็งแรงเหมือนเหล็กกล้า แต่หัวบาลกลง
แท้ๆ! บาลของดอกเตอร์เขา เอ๊ย ไม่ใช่ สมองเขาอัจฉริยะ แต่ร่างกาย
บอบบางเหมือนแก้ววีย์!”

“พวกนายงั้นหรือคะ ฉันไม่เหมือนเจ้ากริวักซูฮวันหรือคะ ท่าน
พันโท อย่าเหมารวมสิ”

ทหารทั้งสามในเครื่องแบบสีดำตัดผ้าคลุมป่าสีดำกำลังยืนรายล้อม
ดอกเตอร์ผู้หลับใหลบนเตียง

ผ้าสีแดงด้านในของผ้าคลุมป่าโผล่ให้เห็นตามแรงโกรธจนตัวสั้น
ของพันโทซัง เครื่องแบบพวกเขาเหมือนกัน แต่มีอินทรธนูบนป่าแสดงยศ
สีเขียวแทนยศพันโท ส่วนสีเงินแทนยศพันตรี

“แฮยุน ขอร้องละ วันนี้อ่าเพ็งตีกับพันตรีควักเลนนะ”

พันโทซังเอ่ยคำขอร้องที่ไม่ใช่ขอร้องแก่พันตรีสาว

“ฉันชวนตีเมื่อไหร่คะ มีแต่เจ้านั่นที่ขอประทาน”

“หนวกหู่ะ”

ควักซูฮวันว่าทั้งๆ ที่ยังก้มมองดอกเตอร์

“ดูสิคะ หมอนี่หาเรื่องฉันก่อนตลอด!”

อีแฮยุนชี้นิ้วใส่ ควักซูฮวันเสยผมลวกๆ

“เอาเป็นว่ารออีกหน่อยเถอะครับ ซัพจรเขาไม่มีปัญหา”

ควักซูฮวันขมวดคิ้วออกดอกมองดอกเตอร์ คาดไม่ถึงว่าอีกฝ่ายจะสลบ
นานขนาดนี้ ปกติสักหนึ่งชั่วโมงก็ควรรู้สึกตัวได้แล้ว แต่อีกฝ่ายสลบเหมือน

ไม่ว่าจะตอนลงจากเครื่องบินทหารหรือย้ายขึ้นเฮลิคอปเตอร์

“นายทำได้แค่อธิษฐานให้ดอกเตอร์ฟื้นแล้วจำเรื่องชั่ว ๆ ของนายไม่ได้เท่านั้น รู้ใช่ไหม”

“ได้ยีนว่าเขาสมองดี คงจำได้ทั้งหมดครับ”

อีแซยุนฟังแล้วก็กระหึ่มยิ้มย่อง พลางทำท่าเชือดคอใส่ควักซูฮวัน

“ถึงได้บอกไงคะว่าให้พาฉันไปแทน ไม่รู้เอ็นดูอะไรหมอนี่นักหนา ถึงต้องพยายามช่วยให้พ้นคุกทหาร”

“ออกไป!”

“ทำไม ทนฟังไม่ได้เหรอ”

“ฉันพูดชัดแล้วนะ ออกไปซะ เตี้ยวดอกเตอร์ขึ้นมาเห็นหน้าเธอ คงได้เป็นลมอีกรอบ”

“อย่าอยู่เลย!”

พันโทซังซัดขวางไม่ให้แก้อัพบในมืออีแซยุนลอยหรือได้หลุดหวัด เขาพยายามขึ้นไว้สุดกำลัง แต่แล้วก็สุดจะต้านพลังกำลังพันตรีสาว แก้อี้ลอยละลิว พอถึงมือควักซูฮวันก็ถูกโยนกลับ เล่นเบสบอลหรือก็ไม่ใช่ ทว่าแก้อี้เจ้ากรรมกลับถูกใช้ต่างลูกบอล โยนข้ามเตียงดอกเตอร์ไปมา ในที่สุดพันโทซังผู้ข่มโทษไว้ก็แผดเสียงดั่งลั่น “พอได้แล้ว!

“บอกให้พอ! นี่ อีไซรย็อง! (พันตรีอี!) ยายเด็กคนนี้ เธอก็พอสักที!”

“ฮึ้ย! ฉันไม่ใช่บรูซ ลี นะ!”

อีแซยุนเหวี่ยงแก้อี้ใส่ผนัง ควักซูฮวันเริ่มหัวเราะคิกคัก

พิพิธภณทีในอาคาร 63 เก็บรักษาข้อมูลเอกสารจำพวกภาพเคลื่อนไหวของดาราตังในอดีตด้วย และมีที่เกี่ยวกับบรูซ ลี อยู่ หลังจากที่เจออีแซยุนก็เลยได้ฉายาว่าบรูซ ลี เดียวนี้พอใครเรียกเธอว่าอีไซรย็อง (พันตรีอี) ก็จะหลุดพาลอารมณ์เสียอยู่บ้าง

“ยายเด็กนี้ ฉันเรียกเธอว่าบรูซ ลี ตอนไหน! เรียกพันตรีอีต่างหาก!

¹ คำว่า “อีไซรย็อง” (이서영) เมื่อพูดเร็วๆ จะฟังคล้ายคำว่า “อีไซรยง” (이서용) ซึ่งเป็นชื่อที่คนเกาหลีเรียกบรูซ ลี ที่มาจากรูปร่างหน้าตาที่หล่อเหลา

แล้วก็นะ ฉันบอกปากเปียกปากแฉะว่าถึงต่อหน้าฉันไม่เป็นไร แต่อย่าทำแบบนี้ต่อหน้าผู้บังคับบัญชาคนอื่น หัดสำรวมเสียบ้าง มีคนอื่นตั้งมากที่เขาไม่ชอบใจ”

คนโกธคือพันโทซังแท้ ๆ แต่ดันเป็นอีแซยูนที่อีต๊อดจ้องควักซูฮวัน เข้มง พันโทซังยืนขวางระหว่างทั้งคู่แล้วกล่าวต่อ

“พอที่หน้า แซยูน เธอไปช่วยพันตรียงตามที่เขาขอกำลังเสริมได้แล้ว ส่วนพันตรีควัก นายเฝ้าอยู่นี่ อย่าตุกติก เฝ้าจนกว่าดอกเตอร์จะตื่น แล้วก็หาทางขอโทษเขาซะ”

“ให้ฉันอยู่แทนไม่ได้หรือคะ หน้าตาดอกเตอร์หล่อจัง อยากรอมองเล่นอะ”

อีแซยูนยื่นหน้าเข้าไปใกล้ใบหน้าดอกเตอร์

“แซยูน... ขอร้องละ”

พันโทซังชี้หน้าผากตัวเองเป็นสัญญาณบอกว่ารื้อรอยของเขาเพิ่มจนนับไม่ถ้วนแล้ว

“ล้อเล่นอะ ฉันจะออกไปแล้ว ส่วนหมอนี้ พอดอกเตอร์ตื่นแล้วจับเข้ายัดคุกทหารเลยนะคะ”

“นั่นเป็นปัญหาให้ดอกเตอร์ตัดสินใจเอง เราไปกันเถอะ เฮ้ พันตรีควัก เฝ้าดี ๆ นะ เข้าใจไหม”

ควักซูฮวันพยักหน้านิด ๆ ห้องพยาบาลในอาคารเจียบลงเมื่อทั้งคู่ออกไป มีเพียงเสียงพ่นควันจากเครื่องพ่นควันอะโรมา เขาก็มองดอกเตอร์ที่นอนหงาย คิดดูแล้วเขายังไม่ได้ถามชื่ออีกฝ่ายเลย เห็นว่าเป็นนักวิจัยมนุษยกลายพันธุ์และไวรัสกลายพันธุ์ ทำทางสมองคงปราดเบรื่องจริง ถึงได้เป็นดอกเตอร์ที่ดูแล้วยาวอย่างมากก็คงยี่สิบต้น ๆ ค่อนไปทางกลาง

โพรงปากของดอกเตอร์ขยับจนเกิดเสียง อีกฝ่ายคงคอแห้ง ควักซูฮวันเลื่อนสายตามองท่อนล่างของตัวเอง เขาควรฉีดยาระงับความต้องการทางเพศได้แล้ว แต่ตอนนี้เจ้าหน้าที่ประจำห้องพยาบาลดันไม่อยู่ ทำไงดีล่ะ

จะทำได้ ก็ต้องหาทางระบายนะสิ

“รบกวนหน่อยนะคร๊าบ”

ควักชูฮวันรูตชิปกางเกงลง ยกขาข้างหนึ่งวางพาดส่วนหัวเตียงแล้ว
ลูบแก้กายแข็งซึ่งที่ขยายใหญ่ ขณะพันตรีหนุ่มขยับจ่อปลายองคชาตวาว
เลื่อมด้วยน้ำหล่อลื่นจะแตะริมฝีปากของดอกเตอร์ ทันใดนั้น

“อ้าก! ท่านพันโท! ท่านพันโทค้ำ!”

เสียงแหลมของอีแซยูนส่งผลให้ควักชูฮวันหันมองประตูที่เปิดอ้าทั้งที่
มือยังถืออาวุธประจำตัวค้างเติ่ง

“อะ...อะ...ไ้อ้บ้านี้! เจ้ากริวักชูฮวันกำลังเอาไ้อ้ นั้นของมันถูปาก
ดอกเตอร์ค่ะ!”

ซี ควักชูฮวันเอาขาลงจากเตียง รีบเก็บอาวุธและรูตชิปเรียบร้อย
พันโทซึ่งเพิ่งเดินมาถึงก็ทำหน้าแคลงใจมองผู้ไ้ต้งคับบัญชา

“แก ไ้อ้เด็กเปรต! จริงหรือเปล่า เสียสติไปแล้วหรอ!”

“พันตรีอี จะแกล้งกันก็แกล้งแค่พอหอมปากหอมคอดิ ฉันเนี้ยนะ
จะช้กว่ากับปากดอกเตอร์”

แต่จะช้กแต่ดินชวดต่างหากแล้ว พันตรีหนุ่มคิด

“แหะ! ฉันเห็นทันทรอกยะ เห็นช้ดคาตาเลยนะ”

“หนวกหุวะ ว่าแต่ย่อนกลับมาทำไมอีกครั้บ”

พันโทซึ่งหรีตามองส่วนล่างของควักชูฮวัน ผ้าคลุมบ่าผีนใหญ่บังเกือบ
คร้งทำให้เห็นไม่ถนัดว่าเป้าอีกฝ่ายตุงหรือไม่ตุง

“พันตรีควัก นายฉิดยาระงับเมื่อไหร่”

“ถึงไม่ได้ฉิด ผมก็ไม่ช้กว่ากับปากดอกเตอร์ทรอกน่า”

“ก็ฉันเพิ่งเห็นไ้อ้ นั้นของนายอยู่หยก ๆ! เห็นเจ้าล้งนำชนลุกยิงกว่า
โคตรรุเห่ามันเต็มตา! ลีนแล้วลูกตาฉัน!”

อีแซยูนไวยวายหนวกหุจนควักชูฮวันช้ใจว่าควรยิงล้งเสียงเธอทั้ง
ตอนลงพื้นที่คราวหน้าดีไหม

พันโทช้ดตสันว่าถึงควักชูฮวันจะบ้า ๆ บอ ๆ แต่ก็คงไม่ถึงกับถูไถ
ของสงวนของตัวเองกับดอกเตอร์ มีหน้าช้ยังเป็นผู้ช้ชายเหมือนกัน คิดแล้ว
จึงหันไปดูอีแซยูนแทน

“แซยูน ถึงเธอจะเกลียดช้หน้าพันตรีควักแค่ไหน แต่...”

“ที่นี่... โชลหรือครับ”

เสียงเอ่ยขัดนั้นทำให้พันโทซังกับอ็แซยุนพร้อมใจกันทำตาโต

ดอกเตอร์หันมองทหารทั้งสามตั้งแต่ตอนไหนก็สุดรู้ เขาเอ่ยต่อใน

ทำนองประสานมือบนอก

“...ที่สำคัญ หินของผมนอนอยู่ไหนครับ แล้วก็ขอน้ำ...”

ตามด้วยถอนหายใจเฮือกยาว

“ปากผม...มีกลิ่นเหม็นคาวครับ”

ควักซูฮวันนั่งไขว่ห้างจ้องดอกเตอร์ต็มน้ำอย่างใจเย็น อีกฝ่ายคงไม่ได้ตื่นตั้งแต่ตอนเขาคิดจะอาศัยปากนั้นหรือกนะ ยังไม่ทันแตะถึงปากสักหน่อยแต่ดันบอกเหม็นคาวเสียนี้

“ฉันอาบน้ำวันละสองหนนะ”

ดอกเตอร์ดูไม่เข้าใจคำพูดของควักซูฮวันจึงรับคำสั่งๆ ว่า “ครับ”

“แล้วก็ เอ่อ คือว่า ยังไงดี”

ควักซูฮวันกระอักกระอัก

“เอ่อ ขอโทษด้วยครับ นี่ก็ไม่ถึงว่าจะสลบนานขนาดนี้”

ที่พันตรีหนุ่มกระดากกับการพูดจาสุภาพอาจเพราะไม่คุ้นกับการเอ่ยขอโทษก็ได้ ดอกเตอร์พยักหน้ารับครั้งหนึ่งแล้วต็มน้ำต่อ รอบตัวควักซูฮวันมีแต่พวกห้ามๆ ที่กระดกน้ำต็มกัน อักๆ กิริยาจิบน้ำของดอกเตอร์เลยแปลกพิลึก พูดตามตรง ในสายตาเขาดูแล้วน่าอึดอัดชะมัด

“กระดกต็มเลยสิ จิบน้ำอย่างกับลูกกระต่าย”

“กลัวแน่นท้องนะครับ”

“เพิ่งเคยได้ยินแะสะว่าต็มน้ำแล้วแน่นท้องได้ด้วย”

“ต่อไปจะได้ยินบ่อยครับ เพราะผมจะพูดบ่อย”

ควักซูฮวันสลับขาข้างที่หนึ่งไขว่ห้าง

บุคลิกภายนอกดอกเตอร์ไม่ปกเปียกปอนแป้เสียทีเดียว แม้จะขาวผ่องทั้งตัว แต่ก็ไม่ได้ให้ความรู้สึกว่าตัวเล็กอ่อนแอ สีหน้านิ่งสนิทนั้นไม่ได้ดูเย็นชา แต่ดูเหม่อลอยมากกว่า

ดอกเตอร์ประคองแก้วในมือพลางรับรู้ถึงสายตาควักซูฮวัน เขามองตอบอีกฝ่ายเช่นกัน เนกไทของพันตรีหนุ่มคลายลงคล้ายเจ้าตัวอึดอัดกับเครื่องแบบเหนียวกริบ วิธีพูดหรือรูปโฉมของพันตรีไม่ได้หยาบกระด้างตามอาชีพ ดอกเตอร์คิดเรื่อยเปื่อยต่อว่าอีกฝ่ายน่าจะเหมาะกับสูทมากกว่าเครื่องแบบทหาร

“ท่านพันตรีควัก ถ้าจ้องขนาดนั้น...”

“จ้องแล้วทำไม”

ควักซูฮวันจ้องดอกเตอร์ต่อ

“ผมจะแน่นท้องเอาได้ครับ”

“ได้ยินว่ากึ่งน้ำจืดบางพันธุ์ตกใจตายได้แค่เพราะถูกคนจ้องนานๆ ดอกเตอร์คงไม่จืดอยู่ในประเภทเดียวกันหรอกมัง”

“อาจอยู่ประเภทเดียวกันก็ได้ครับ”

ดอกเตอร์พึมพำยัยหันตัวเอง อยากรู้ก็ตามเขาไม่ควรนอนนิ่งเฉย จึงลุกนั่งหย่อนเท้าลงจากเตียง เขหันมองรอบๆ อย่างเชื่องช้า จากนั้นเดินไปทางหน้าต่างบานข้าง ตอนนี้อีกฝ่ายให้เขามาโซล ดอกเตอร์ก็พอเดาสถานที่ออกแล้วว่าเป็นที่ไหน

ที่นี่คืออาคาร 63 ซึ่งปัจจุบันเรียกกันว่าศูนย์หลบภัยเกาะยอฮัย ทั้งยังเป็นสำนักงานของสถาบันวิจัยที่เขาเคยทำงานก่อนกลับลงเกาะเจง

ครั้งหนึ่งเคยมีขบวนรถไฟบรรทุกผู้โดยสารนับไม่ถ้วนสัญจรไปมา ขบวนรถไฟจอดแห่งหนึ่ง ณ จุดหนึ่ง รางรถไฟเบื้องหน้าขาดสะบั้นจากแรงระเบิดแค้นมองแถววัลย์พันเกี่ยวเต็มรางก็รู้ว่าขบวนรถไฟหยุดวิ่งนานมากแล้ว

ช่วงแรกที่เชื้อไวรัสระบาดทั่วภูมิภาคแผ่นดินใหญ่ หลายฝ่ายออกความเห็นให้สร้างกำแพง นั่นเป็นการแก้ปัญหาที่ต้องมีเวลามากพอ ทว่าไวรัสแพร่กระจายเร็วเกินควบคุม ไม่เหลือกำลังแรงงานพอสร้างกำแพง จึงลงเอยด้วยการระเบิดตัดขาดทุกสะพานกับทางรถไฟในเขตกรุงโซล แม้เป็นวิธีแบบกำปั้นทุบดิน แต่ก็พอซื้อเวลาได้ แน่หนอนว่าทุกเรื่องราวเหล่านี้ล้วนเป็นความรู้ที่ได้รับจากผู้สอน หนังสือ และคลิปสื่อต่างๆ

“คงจะไม่ขาดใจตายเพราะยืนทรอกนะ”

ควักชูฮวันปราดตมาอยู่ข้างๆ

“ห้องวิจัยยังอยู่ชั้นสามลิบลิ่ไซ้ไหมครับ”

“งั้นมั้ง”

“ผมจะไปที่นั่น”

“ไม่กินข้าวหรือ”

“ขอเข้าห้องวิจัยก่อนแล้วกันครับ”

“ตามใจ แล้วกินนะ ตั้งแต่วันนี้ดอกเตอร์ใช้ห้องพักได้เลย”

นี่เป็นสิ่งที่เดาไว้แล้วเช่นกัน แม้จะคิดถึงเหล่าก้อนหินที่ทิ้งไว้ที่เกาะเชจู แต่เขาก็รู้ว่าสิ่งที่จะต้องทำก่อน อย่งไรเสียในตึกนี้ก็มีความก้อนหินที่เขาเคยเก็บสะสมไว้ คิดแล้วจึงลงไปห้องวิจัยก่อน

ถึงบอกว่าทำหน้าที่คุ้มกัน ทว่าควักชูฮวันกลับตามติดดอกเตอร์โดยเว้นระยะครึ่งฝีก้าวอย่างกับผู้คุ้ม พื้นที่ภายในอาคารนี้ถูกดัดแปลงให้เป็นศูนย์หลบภัยและรักษาการณ์ รูปลักษณะเดิมจึงถูกปรับเปลี่ยนหลายครั้งตอนนี้แค่ลิปต์ก็ใช้ไม่ได้หากไม่สแกนลายนิ้วมือที่ลงทะเบียนแล้ว

ควักชูฮวันแตะนิ้วกับแผงตรวจสอบลายนิ้วมือของลิปต์ หน้าจอปรากฏชื่อพร้อมใบหน้าไร้อารมณ์ของเขา

[ประตูเปิด]

ลิ้นเสียงระบบ ประตูลิปต์ก็เปิดออก

“เท่าที่ฟังจากพันโท เหมือนนายจะไม่ยอมออกจากเกาะเชจู แต่กลับว่าง่ายผิดคาดแฮะ”

ก็ใครกันเล่าที่ทำให้คนว่าง่ายคนนี้สลับหมือด แต่คิดแล้วก็ใช่ว่าอีกฝ่ายพูดผิดเสียทีเดียว ดอกเตอร์จึงเพียงพยักหน้ารับ

“ไม่มีภารกิจในฐานะนักวิจัยไวรัลกลายพันธุ์เลยเหรอ อยู่ที่เกาะเชจูสำเร็จสำเร็จดีไซ้ไหมล่ะ ไปช่างกล่าวไว้แต่ๆ ว่าผู้ใดไม่ยอมทำงาน ก็จงอย่ากิน นายใช้ชีวิตสบายไปปะ”

ดอกเตอร์มองตัวเลขที่ลดลงพลางเฝ้าคอยให้ถึงชั้นสามลิบลิ่ เขา รอให้ประตูเปิด จะได้รับออกจากกล่องสี่เหลี่ยมคัมภ์แค่นี้

กิ่ง! จู่ๆ มือที่ยื่นกดปุ่มก็ทำให้กล่องสี่เหลี่ยมโคลงเคลง การหยุดกะทันหันทำให้ดอกเตอร์เกิดอาการวิงเวียน แสงไฟสีแดงภายในลิฟต์กะพริบ

[จุกเงิน จุกเงิน แฉ่งเตือนการหยุดทำงานกะทันหัน พันตรีควักชูชวัน เจ้าของलयนิ้วมือ กรุณากดปุ่มจุกเงิน กดค้างสามวินาที ระบบจะทำงานต่อตามปกติ หรือกดสั้นๆ ครั้งเดียว ระบบจะเปิดประตู]

ดอกเตอร์หันมองควักชูชวันที่จู่ๆ ก็กระทำการที่คาดไม่ถึง ทำกอดอกนึ่งของพันตรีหนุ่มบ่งบอกชัดเจนว่าเจ้าตัวจะไม่กดปุ่มไหนทั้งสิ้น

“ดอกเตอร์ห็น รู้ไหมทำไมพวกเราถึงพาดดอกเตอร์มาจากเกาะเชงู”

ดอกเตอร์สงสัยประเด็นนี้เช่นกัน ในเมื่อสถาบันวิจัยประจำเกาะยอฮייםมีนักวิจัยชั้นเลิศที่ทำงานแทนเขาได้อยู่แล้ว

“เพราะเกิดเรื่องบางอย่างกับดอกเตอร์ไอหรือเปล่าครับ”

“ถูกต้อง ตาแก่นั้นตายแล้ว”

ดอกเตอร์ไอยังช็อกอายุมากแล้ว ไม่แปลกหากเขาจะเสียชีวิตเพราะความชรา

“พูดให้ชัดคือเขาถูกฆ่า”

“ถูกฆ่า...หรือครับ”

“ตัวอันตรายไม่ได้มีแค่ไอ้พวกที่อยู่ข้างนอกโน้นหรอก”

“หมายความว่าเมื่อไรก็ตามดอกเตอร์ไอ้องั้นหรือครับ”

“เรื่องนั้นถูกส่งดำเนินการต่อกับศาลทหารแล้ว พูดให้ชัดๆ ก็คืออยู่ระหว่างให้หน่วยสารวัตรทหารตรวจสอบ”

เดิมควักชูชวันติดคุกทหาร แต่ได้ออกมาเพราะถูกเลือกให้เป็นทหารคุ้มกันเขา หรือควักชูชวันพัวพันกับเหตุฆาตกรรมกันแน่ ไม่หกรอกถ้าเป็นแบบนั้นยอมไม่ถูกลังให้ทำงานคุ้มกันเขา ทหารนายนี้กำลังชมเขาอย่างไรสาระมากกว่า

“ดังนั้นฉันจึงอยากบอกให้ดอกเตอร์จงระวังตัว”

ควักชูชวันฉีกยิ้มแล้วแตะปุ่มจุกเงินเบาๆ ค้างนานสามวินาทีเปะลิฟต์กลับมาทำงานปกติ ประตูเปิดออกอีกครั้งเมื่อถึงชั้นสามสิบสี่

“นายนี้ก็ดีกว่ากึ่งน้ำจืดนี้หว่า ไม่ยกขาดใจตายเพราะตกใจแฮะ”

“ก็ผมไม่ได้ตกใจนี่ครับ”

สีหน้าดอกเตอร์ราบเรียบปราศจากความหวั่นไหวจริงตามคำพูด
ควักซูฮวันจับประตูลิฟต์ไว้ รอให้ดอกเตอร์ออกเดิน

[การจับประตูลิฟต์ให้เปิดค้างไว้อันตราย : พันตรีควักซูฮวัน กรุณา
รักษามารยาทการใช้ลิฟต์ด้วย]

“เป็นแค่เครื่องจักรกลตันอวดดี”

ควักซูฮวันเดินตามดอกเตอร์ผู้เดินเชื่องช้า

“รู้ทางหรือไง เคยทำงานที่นั่นตั้งนานแล้ว จำได้ด้วยหรือ”

“ท่านพันตรีควัก ผมรู้ว่าในอาคารปลอดภัยดี ถ้าผมมีเหตุให้ออก
นอกสถานที่คงเป็นอีกเรื่อง ฉะนั้นคุณคอยคุ้มกันผมเฉพาะตอนผมพ้นจาก
เขตในอาคารก็ได้ครับ”

ดอกเตอร์บอกควักซูฮวันช้า ๆ แต่เด็ดขาด

“ไม่เอาอะ”

ขึ้นทำแบบนั้นคงถูกพันโทชิงบ่ไปอีกเป็นกระบุง ควักซูฮวันพยักพยิต
ปลายคางเป็นเชิงบอกให้เดินต่อ ลางสังหรณ์บอกดอกเตอร์ว่าพันตรีคนนี้เป็น
ประเภทชวนละเหี่ยวใจ ช้ายิ่งอาจเป็นภัยด้วย อีกฝ่ายเพิ่งทำท่าจะดูความ
เป็นชายกับปากเขา หรือหากไม่ใช่ ก็คงท่ามหัศจรรย์ก็เลยสงสัยว่าปายามติดลัด
แต่จะเป็นอย่างไร ดอกเตอร์ก็ไม่สนใจหรอก

ศูนย์หลบภัยภาคภูมิใจกับมาตรฐานการรักษาความปลอดภัยอัน
แน่นหนา โดยเฉพาะบริเวณทำงานวิจัยจะได้รับการดูแลเป็นพิเศษ เนื่องจาก
เก็บรักษาทั้งไวรัสและเชื้อโรคอันตราย รวมถึงวัคซีนต่าง ๆ อีกมากไว้

ดอกเตอร์เลี้ยวตรงหัวมุมที่อยู่ห่างจากลิฟต์ประมาณห้าสิบเมตร
จำได้ว่าจะเจอห้องวิจัยที่เคยทำงานสมัยก่อน ฝ้าเพดานสูงชันมุ่งตรงไปทาง
ห้องวิจัย กระทั่งหยุดยืนหน้าประตูกระจกใสแจ๋ว เขาหันมองควักซูฮวัน
ซึ่งพาดผ้าคลุมบาไว้บนท่อนแขนคล้ายนิกเกะกะ

“มาด้วยกันเท่านั้นก็พอครับ”

ดูเหมือนควักซูฮวันคงคิดว่าการยื่นฝ่าหน้าประตูดีกว่าตามเข้าไป
ในห้องวิจัยอันน่าเบื่อเช่นกัน ดอกเตอร์ทาบมือบนแผงตรวจสอบลายนิ้วมือ

แล้วบนบานกระຈักใส่ก็ปรากฏประวัติส่วนตัวของเขา

ช็อกฮวา อายุ 34 ปี นักวิจัยไวรัสอดัม ยืนยันตัวตนถูกต้อง ประตุ
เปิด

“ขอตัว”

ช็อกฮวาผงกศีรษะลาและเดินเข้าห้องวิจัยโปร่งใส่นั้นด้วยสีหน้าแข็งทื่อ
เหมือนชื่อเจ้าตัวซึ่งแปลได้ว่าหินเช่นกัน

ทั้งที่โลกตกอยู่ในสภาพนี้ก็ยังมีหลายสิ่งที่ไม่เปลี่ยนแปลง หนึ่งในนั้นคือ
ศูนย์หลบภัยยังคงเป็นอาคารห้ามสูบบุหรี่เช่นเดิม

ควักชูฮวันยึดอัดกับการจับเจ้าอยู่แต่ในอาคาร จึงขับรถจี้ป้อออกมา
โดยใช้ข้ออ้างว่าลาดตระเวน กฎการออกลาดตระเวนคือต้องไปเป็นกลุ่ม
กลุ่มละสองคน เขาเลยมากับอีแชยุน

ควักชูฮวันจอตระถแถบทางใต้ของสะพานวอนฮโยซึ่งเป็นสะพานข้าม
แม่น้ำฮัน เขาสูดควันบุหรี่ที่อีแชยุนสูบเข้าเต็มปอด

“กริวักชูฮวัน แลกกับฉันไหม”

“แลกอะไร”

“นายชอบลงพื้นที่นั่นนา นายก็ลงพื้นที่ไปสิ ฉันจะคุ้มกันดอกเตอร์เอง
ว่าไง”

อีแชยุนสูบบุหรี่รวดเดียวลดลงกว่าครึ่งมวน เธอเพิ่งกลับจากสถาน-
การณ์ฉุกเฉินในเมืองอียจงบู จังหวัดคยองกี

“นะ แลกกัน”

“ไม่รู้หรือไงว่าฉันทำเพื่อแลกกับการได้ออกจากคุก”

“ก็ถ้าเราสองคนพูดตรงกัน คงขอเปลี่ยนได้”

คำพูดอีแชยุนมีเหตุผล ควักชูฮวันเองก็เห็นด้วยว่างานลงพื้นที่ได้
เคลื่อนไหวร่างกาย ดีกว่าจับเจ้าเฝ้าหน้าห้องวิจัย

“ว่าไง ตกลงไหม”

พันตรีหนุ่มไล่สายตาตามกลุ่มควันลอยเอื่อยพลางกล่าว

“ถ้าเพิ่มบุหรี่ยีกซองก็ตกลง”

“ใส่หัวไปเลย ไม่เอาด้วยหรือ”

เหล้ากับบุหรี่ยี่สิบห้าซองวันมีถูกยึดเรียบบูธในวันที่เขาถูกส่งตัวเข้า
ศาลทหาร ไหนจะถูกบังคับให้งดเหล้ากับบุหรี่ยี่สิบห้าซอง เขาถึงได้มาลาตตระเวน
กับอี่แซน กะว่าจะอย่างน้อยก็ขอให้ได้สูดดมควันทางอ้อม

“นิสัยดอกเตอร์เป็นไง ฉันเพิ่งรู้ว่าเขาอายุมากกว่า ยังไม่แต่งงาน แต่
ทำทางเคยมีคนที่คบด้วยอยู่บ้าง”

ควักซูฮวันเอียงคอ คำบอกเล่าว่าดอกเตอร์ซ็อกเคยมีคนคบก่อเกิด
ความรู้สึกแปลกชอบกล

“เขาออกจากโซลไปตั้งกี่ปี เธอไปรู้ข่าวพวกนั้นจากไหน”

“ลุงที่โรงอาหารบอกนะ ได้ยินว่าเขากินน้อยเท่าแมวดม ร่างกาย
อ่อนแอขนาดที่ว่าบางวันนั่งกินข้าวอยู่ดีๆ ก็วูบจนเอาหน้าจุ่มถ้วยแกง”

“ถ้าแบบนั้น ซินยอมให้ฉันมีหวังตายเพราะขาดอากาศหายใจแห้ง”

ควักซูฮวันแค้นหัวเราะ

“กร๊วกซูฮวัน! นายนี่มัน! นายจัดไอ้สิ่งอัปมงคลนั้นนั่นดูปากเขาจริงๆ
ด้วย! จับได้แล้ว! แล้วพันโทซังตันเอ็ดว่าฉันรังแกนาย!”

“หนวกหูไว้ย จะเรียกให้พวกมันข้ามรั้วลวดหนามมาหรือไง”

ควักซูฮวันปิดหูก่อนจะใช้มือชี้ไปที่สุดปลายสะพาน ในรัศมีสอง
กิโลเมตรจากอาคารเป็นพื้นที่สีเขียวเช่นเดียวกับเกาะเชจู ทว่าบางครั้งก็มี
เจ้าพวกนั้นบางตนพยายามข้ามเข้ามา

เขาหยิบปืนไรเฟิลซุ่มยิงจากในรถจี๊ปมาวางบนกระโปรงรถ ปรับ
เลนส์กล้องส่องทางไกลขยายสี่เท่าหาเป้าหมาย ทำทางเดินโผล่แถวรั้ว
ลวดหนามกันสะพานบ่งบอกว่าคงติดเชื้อลัทธิสามเดือนได้แล้ว ผู้คนเรียก
เชื้อไวรัสลึกลับนี้ว่าอดัม

อดัม เป็นชื่อมนุษย์คนแรกของเผ่าพันธุ์มนุษย์ และเป็นชื่อไวรัส
ที่ทำลายล้างเผ่าพันธุ์มนุษย์ด้วยเช่นกัน ย้อนแย้งดีซะมัด

“มัวอึดอาดอยู่ไหน ยังไม่รีบสอยกบาลเจ้านั้นอีก”

อีแซยูนคาบบุหรีสองมวนพร้อมกัน

“พันตรีอี พนันกันปะ”

“พนันอะไร”

ดวงตาอีแซยูนคนชอบลากลอยเป็นประกาย

“ถ้าโยนหินจากตรงนี้ถูกหัวเจ้านั้น ขอบุหรีของหนึ่ง โอเคไหม”

อีแซยูนหยิบบุหรีสองมวนที่ยังไม่จุดไฟวางบนกระโปรงรถพลางหัวเราะคิกคัก ก่อนจะหยุดหัวเราะก็ก เธอยีบก้อนหินบนพื้น หรีดตาข้างหนึ่งกระกระยะซึ่งห่างประมาณสองร้อยเมตร จากนั้นยกขาข้างหนึ่งด้วยท่วงท่าปานนักเบสบอล ส่งแรงไปที่หัวไหล่ขณะขว้างหิน ที่เธอมีฉายาว่า บรูซ ลี ก็เพราะแบบนี้ พลະกำลังของอีแซยูนผู้มีร่างกายวิวัฒนาการนั้นทำให้เธอใช้มือเปล่าบดกะโหลกเจ้าพวกนั้นได้สบายบรีอ

“โง่! เห็นไหม! จะพนันอะไรคิดบ้าง เลือกชนะง่าย”

ควักชูฮวันจิ้มไหล่อีแซยูนผู้ยิ้มล่ำพอง ก่อนบู้ยิบให้เธอหันมองอีกที เป้าหมายหลบหินพันและยังคงหาทางข้ามรั้วลวดหนาม

“ว่าไง ตกงปะ”

“ไม่”

อีแซยูนทำท่าจะหาหินปาซ้ำ แต่ควักชูฮวันยังตัดหน้า กระสุนเจาะทะลุกลางศีรษะเป้าหมาย

“เปลื้องกระสุนน่า”

“กลับกันเหอะ ได้เวลาที่ดอกเตอร์ช็อกเอาหน้าจุ่มถ้วยแกงแล้ว”

“พูดไรอะ”

“ฉันหมายถึงได้เวลามือเย็นแล้ว”

โรงอาหารในศูนย์หลบภัยค่อนข้างโอโถง แม้เข้าใจกันว่าเกาะเชจูเป็นที่พักอาศัยของเหล่าคนสูงศักดิ์ แต่อาหารที่บริโภคนั้นในภูมิภาคแผ่นดินใหญ่หลาย ๆ อย่างต่างเป็นผลผลิตจากเกาะเชจู ยังมีเกาะอีกหลายแห่งที่เป็นพื้นที่ควบคุมโดยสมบูรณ์เหมือนเกาะเชจู ในอาคารแห่งนี้มีส่วนที่ทำงานพัฒนาสิ่งมีชีวิตดัดแปลงพันธุกรรม จึงเท่ากับร่วมมือกัน

มีเสียงประกาศแจ้งเวลามื้อเย็น แต่ก็อีกเป็นคณูกว่าช็อกฮวาจะออกจากห้องวิจัย เขามองควักซูฮวันผู้ยืนชิงขังฝ้าหน้าห้อง ไอเย็นโศยจากเครื่องแบบทำให้ช็อกฮวาคาดว่าอีกฝ่ายคงเพิ่งกลับจากข้างนอก

“ไมกินข้าวหรือครับ”

“รอดอกเตอร์ออกมานี่ละ ทหารที่เหมือนมดงานอย่างฉันจะเข้าห้องวิจัยได้ไง”

“งั้นไปกินครับ”

คำพูดของอีกฝ่ายทำให้นึกฉุน กระนั้นช็อกฮวาก็ไม่แสดงปฏิกิริยาใด ควักซูฮวันคิดว่าที่เขาเผลอพูดจาระรานเวลาเจอดอกเตอร์ คงเพราะนึกสนุก อายากรู้ว่าตอนไหนที่สีหน้าหนึ่งสนิทของอีกฝ่ายจะเปลี่ยนเป็นตกใจ ต้องทำอย่างไรอีกฝ่ายถึงจะแสดงอารมณ์อื่น

“ดอกเตอร์หินของเราชื่อช็อกฮวาสินะ ไม่ใช่ดอกเตอร์หินเพราะเที่ยวเก็บหิน แต่นามสกุลช็อกนี่แปลว่าก้อนหินไม่ใช่หรอ”

“คนที่เรียกผมว่าดอกเตอร์หินก็เพิ่งมีท่านพันตรีคนแรกนี่ละครับ”

“ก็เออสิ คนอื่นเขาแค่ไม่เรียกซึ่งหน้า แต่ทุกคนเรียกดอกเตอร์หินกันหมดแหละ”

“แบบนี้เอง”

คราวนี้ช็อกฮวาเป็นคนเรียกลิฟต์

“คุณยายผมเป็นนักประดาน้ำที่เกาะเซจูนะครับ”

ช็อกฮวาก้าวเข้าลิฟต์

“นักประดาน้ำหรอ”

“หมายถึงนักดำน้ำที่เก็บของทะเลยังชีพครับ”

“คิดว่าถามเพราะไม่รู้จักหรือไง”

ลิฟต์เปิดในชั้นโรงอาหาร

“คุณยายเป็นนักดำน้ำแล้วไง”

ควักซูฮวันเร่งถามช็อกฮวาซึ่งเดินออกจากลิฟต์ให้เล่าต่อ

“ชื่อช็อกฮวาไม่ได้หมายถึงหิน แต่หมายถึงหอยนางรมครับ แล้วผมก็ไม่ใช้ดอกเตอร์ด้านหินด้วย”

ควักชูฮวันมองซ็อกฮวาเดินตัวมเตียมเข้าโรงอาหารพลางนิ้วหน้า

“จะหินหรือหอยแล้วไวะระ ช่างแม่งดิ”

ถึงดอกเตอร์จะเดินตัวมเตียม แต่เดี่ยวเดียวก็เริ่มทิ้งระยะห่าง และอาจมีหมาขี้ฟ่องคาบข่าวไปบอกพันโทซัง คิดแล้วควักชูฮวันจึงรุดตาม ซ็อกฮวาไป

“ดอกเตอร์หอย ไปด้วยกันสิ”

พวกทหารทยอยออกไปกันเกือบหมดแล้ว โรงอาหารจึงค่อนข้างเงียบ ซ็อกฮวาจำได้ว่าเป็นแบบนี้จึงมากินข้าวช้าหน่อย

ซ็อกฮวาค่อยๆ ถู้อาตไปรับการแจกจ่ายอาหารโดยมีควักชูฮวัน ต่อหลัง พันตรีหนุ่มรู้มาว่าอีกฝ่ายกินเท่าแมวดม แต่เจ้าหน้าที่ตักอาหาร คงไม่รู้ จึงตักข้าวและกับข้าวให้เสียพูน ซ็อกฮวาปรายตามองถาดอาหาร แล้วถอนใจเบาๆ ก่อนหาโต๊ะว่างนั่ง ควักชูฮวันตามมานั่งฝั่งตรงข้าม

ซ็อกฮवादักน้ำแกงชด ส่วนควักชูฮวันก็กินอาหารพลางนับเวลา ในใจว่าดอกเตอร์จะจุ่มหน้าลงถ้วยแกงตอนไหน อย่างไรก็ตาม ซ็อกฮวา กินอาหารตามปกติดีแม้เวลาผ่านไปหลายนาทีแล้ว เพียงแต่กินช้าจน ควักชูฮวันนึกว่าเคี้ยวเอื้อง

“ดอกเตอร์ซ็อก เรื่องไวรัสอดัมนะ”

ซ็อกฮวานึกไม่ถึงว่าเรื่องไวรัสจะออกจากปากควักชูฮวันจึงเงยหน้าขึ้น

“มันกลายเป็นรู้อีกไซ้ใหม่ เลยใช้วัคซีนที่เคยพัฒนาไว้ไม่ได้”

“...ได้ยีนว่าแบบนั้นครับ ผมเองก็กำลังประเมินสถานการณ์”

“พวกที่ติดเชื้อจะไม่มีความคิดจริงๆ ไซ้ใหม่”

“พวกมันจะเคลื่อนไหวร่างกายตามสัญชาตญาณเท่านั้นครับ”

“สัญชาตญาณเอาตัวรอดงั้นหรือ”

ซ็อกฮวาเคี้ยวลูกชิ้นปลาแผ่นรสจืดซืดพลางกะพริบตา

“ใช่ครับ ไวรัสมันก็ไม่อยากตายเลยกลายเป็นรู้อื่น เหมือนท่านพันตรี

ควักกับผมนี่ละ”

หรือก็คือมนุษย์ผู้กำลังจะวิวัฒนาการ

“สมัยก่อนเรียกพวกมันว่าซอมบี้”

“ซอมบี้คือชื่อเทพเจ้าของศาสนาเวดูในแถบแอฟริกาตะวันตกครับ นอกจากนี้ยังหมายถึงคนตายที่หมอมีปลุกให้คืนชีพด้วย ถึงเรียกง่าย ๆ ว่า ซอมบี้ แต่ที่จริงก็มีรายละเอียดต่างกัน”

ช็อกฮวาพูดคล่องปร๋อเหมือนมีแรงหลังได้กินข้าว

“ก็น่าจะดีกว่าเรียกมันว่าดัมไมไซท์หรือ”

“จะเรียกว่าอะไรแล้ว ยิ่งไงล่ะครับ”

“ถึงบอกว่าไม่มีความคิด แต่พวกมันอาจคิดเป็นก็ได้นี่ ในเมื่อพวกมันไม่จู้จี้พวกเดียวกัน”

ควักซูฮวันหยิบใส่กรอกเข้าปากเคี้ยว *กรั้วม ๆ*

“นั่นไม่ใช่เพราะรู้ว่าเป็นพวกเดียวกันหรือไง”

“คนที่ติดเชื่อคือพาหะของไวรัสเรียบริ้อย ไม่มีเหตุผลให้แพร่กระจาย เชื้อต่อ พวกมันจึงไม่จู้จี้ครับ”

“แสดงว่าพวกมันดีกว่ามนุษย์อีกแฮะ มนุษย์ฆ่าได้กระทั่งเพื่อนร่วมเผ่าพันธุ์ชนิดไม่มีเลอาาย เหมือนที่ตาแก่เพิ่งถูกฆ่าคาห้องวิจัยไงล่ะ”

ช็อกฮวาเคยพบเจอทหารมามากตั้งแต่ทำงานที่สถานวิจัยทหารที่ถูกวางตัวให้ประจำการในศูนย์หลบภัยได้ชื่อว่ามีฝีมือระดับดีเลิศ ทหารที่เป็นมนุษย์กลายเป็นนั้นจะมีร่างกายแข็งแรง แต่สมองค่อนข้างช้า ทว่าไม่ถึงขั้นบกพร่องรุนแรง แค่ใช้ชุดคำสั่งที่ระดับเดียวกับเด็กประถม ขาดความเห็นใจและความเข้าใจ ทำตามคำสั่งผู้บังคับบัญชาได้ดีโดยไม่นึกอะไรมากมาย แม้ว่าจะบางสิ่งจะขาดความสมเหตุสมผล ช็อกฮวาจึงไม่เคยพบทหารนายไหนที่ตั้งคำถามกับเขา

“ท่านพันตรีควักซูฮวัน...มีความรู้สึกกว่าที่คิดนะครับ”

“ฮือ ฉันค่อนข้างเป็นนั่นแหละ ฉะนั้นนะ ดอกเตอร์ช็อก ฉันจะช่วยให้ดอกเตอร์ได้ทำเรื่องสนุก เพราะฉันช่วยอะไรฉันสักอย่างสิ”

ควักซูฮวันส่งยิ้มไปรยเสน่ห์

“ฉันถูกริบทั้งเหล่าทั้งบุหรี แต่ดอกเตอร์นะ ถ้าต้องการก็หาทั้งสองอย่างได้ง่าย ๆ ไซ้ใหม่ละ ขอใช้ชื่อดอกเตอร์ช็อกชื่อเหล่ากับบุหรีสักสองสามซองสิ แลกกัน ดอกเตอร์ช็อกโปรดปรานหินไซ้ใหม่ละ เรารีบร้อน

ออกจากเกาะเชจูเลยไม่ได้เอาหินมาด้วย ฉันจะช่วยหาทางขนส่งมาทางอากาศให้”

ประกาศเรื่องที่ต้องเก็บงำเสียชัดเจนเสีย

มีประเด็นให้ควรทำหุวนลมหลายอย่าง ซ็อกฮวาจึงเมินเสียแล้ว กินข้าวต่อ

“ผมไม่ดื่มเหล้าและไม่สูบบุหรี่ครับ เท่าที่ได้ยินจากนักวิจัยคนอื่นที่คุณติดคุกทหาร...ก็เพราะบุกรุกเขตอันตรายไปขโมยเหล้า มันอยู่ในเขตสีแดงด้วย”

ซี ไอ้พวกนักวิจัยซีเม่า คิวักซูชวนคิด ก่อนโบกมือเป็นเชิงให้อีกฝ่ายกินข้าวต่อซะ

“ได้ยิวว่านิสัยตอนเมาเหล้าก็ไม่ดีด้วย”

ซ็อกฮวาพูดจะฉาน ผิดกับควักซูชวนที่นิ้วหน้านิดหน่อย

“ดอกเตอร์เคยเห็นเองหรือไงล่ะ”

พันตรีหนุ่มถามด้วยเสียงคล้ายติว่าเหลวไหล ซ็อกฮวาไม่ตอบและจิบน้ำอุ่นพอให้ชุ่มปาก

“งั้นคืนนี้ดูให้เห็นด้วยตาตัวเองเป็นไง ส่วนเหล้า ดอกเตอร์ก็เป็นคนหามา”

“ท่านพันตรี รู้ไหมครับว่าโครงสร้างโมเลกุลของเอทานอลหน้าตาเป็นยังไง”

“คนที่ตั้งแต่เกิดมาไม่เคยส่องกล้องจุลทรรศน์อย่างฉันจะรู้ได้ไง ถึงสายตาฉันจะดี แต่ก็มองไม่เห็นยันโมเลกุลหรอกนะ ดอกเตอร์ซ็อก รีบๆ กินข้าวเหอะ”

ซ็อกฮวารู้สึกว่าข้าวปริมถึงคอกหอยเพราะกินเยอะกว่าปกติ ตอนนั้นเขากำลังอยู่หนึ่งๆ ก่อน

“หน้าตาโครงสร้างโมเลกุลของเอทานอลเหมือนหมาเป๊ะเลยครับ ฉะนั้นพอดื่มเหล้า คนเราถึงได้เมาเหมือนหมา”

ซ็อกฮวาพูดจ้อๆ ด้วยสีหน้านิ่งสนิท ควักซูชวนแค้นหัวเราะอย่างเหลือเชื่อ ก่อนจะยื่นหน้าเข้าไปใกล้ใบหน้าซ็อกฮวา

“โฮ่ง!”

ทันทีที่ควักซูฮวันเห่าเลียนเสียงสุนัข หน้าซ็อกฮวาก็บักถั่วแกงดั่ง คิ่ง เขาตกใจรีบคิดว่าผมหลังศีระชะของซ็อกฮวาไว้ ที่แรกนึกว่าดวงตาดอกเตอร์ จะเหลือกลาน ที่ไหนได้ ซ็อกฮวาเพียงผืนปรี้อตามอง

“หน้ามีดนะครับ...”

น้ำแกงต้มหัวไชเท้าไหลย้อยจากหน้าผากเกลี้ยงลงมาถึงสันจมูก ซ็อกฮวาคลายไม่มีกระทั้งแรงจะเซ็ด เอาแต่หายใจเข้าออกซ้ำๆ ควักซูฮวัน กำลังจะคลายมือจากผมของอีกฝ่าย

“ช่วยจับต่อ...อีกสักพักได้ไหมครับ”

“ว่าไงนะ”

เพราะคล้ายจะวูบอีกแล้ว

ยังไม่ทันคิดจบดีศีระซ็อกฮวาก็เอียงวูบ พลอยให้ควักซูฮวันรีบ ออกแรงกำมือ ท่าทางของพันตรีตอนนี้จึงเหมือนขยุ้มผมซ็อกฮวาระชาก ไปมาเบาๆ ทหารนายหนึ่งทำตาโตมองหน้าควักซูฮวัน แล้วก็ทำสีหน้ามั่นใจ เหมือนจะพูดว่าสมแล้วที่เป็นหมอนี้

พันตรีหนุ่มเตาะปาก สันนิษฐานในใจว่าทหารที่เห็นเหตุการณ์จะใส่ไข่ ว่าเขากระชากหัวซ็อกฮวาอย่างไรบ้าง หรืออย่างมากที่สุดก็คงทำให้เขามีเรื่องต้อง พุดแก้ตัวกับพันโทซึ่งเพิ่มอีกกระทง

[...พิทักษ์มนุษยชาติ ฟื้นฟูความรุ่งโรจน์แก่มวลมนุษย์ คือภารกิจของ พวกเรา ยินดีต้อนรับสู่เขตสี่เหลี่ยมแห่งเรนโบว์ซิติ์ นครชั้นนำ]

เสียงตามสายดังตอนที่ตรงเสมอ

ชื่อเรียกทางการของคาบสมุทรแห่งนี้ ณ ปัจจุบันคือเรนโบว์ซิติ์ ซึ่ง ประกอบด้วยเจ็ดเขต โดยมีเขตสี่เหลี่ยมเป็นบริเวณปลอดภัยที่สุด และ แน่นนอน เขตสีแดงเป็นบริเวณอันตรายที่สุด

พฤติกรรมของควักซูฮวันที่บุกเข้าเขตสีแดงซึ่งไม่มีศูนย์หลบภัย ลักแห่งเดียวเพื่อไปหาสุรานั้นเป็นสิ่งที่ซ็อกฮวาไม่อาจเข้าใจ ทั้งหมดที่เขา คิดได้คืออีกฝ่ายเป็นคนซีเหล้าผู้ไม่รักชีวิตตัวเอง